

PRAVDIVÁ LEŽ

Lukáš Mergl

Lež nemá krátkého Raphaela!

Po výuce před školou se odváží mladý klučina sbalit ty nejkrásnější spolužačky.

„Holky pojdte ke mně, já vás namaluju.“

„Ty umíš malovat?“

„Pche, ve třinácti jsem namaloval obraz jako Raphael!“

„Fakt, jo? Tak to chceme vidět!“

„Mám ten obraz doma, vám ho ukážu a pak vás namaluju, teda pokud budete chtít.“

„Mno, tak jestli jsi tak dobrý, jak říkáš, tak určitě ale oblečený, žádný prasečinky.“

„Bez obav, samozřejmě oblečený, ale když budete chtít, můžete se svléknout!“

„Tak to uvidíme, ne?“

Dojdou do pokoje klučiny, který udiveně nemůže najít svůj obraz.

„Kde je můj obraz?“ vyděšeně hledá po pokoji, bytě a všude, kde se dá.

„Musíš ho mít v pokoji“ s jistotou mu odpoví otec, který se čerstvě vrátil z roboty.

„Tam není!! Kde je?“

„No to jsme si mohli myslet, lhal jsi, abys nás dostal do postele!“

„Ne počkejte, někde tu musí být, já ho najdu.“

„Kecy, už hodinu ho tady hledáme a úplně zbytečně. Jdeme pryč!!!“

Děvčata odejdou, bez rozloučení za sebou prásknou dveřmi.

„Našel jsi ho?“ ptá se otec zklíčeného syna.

„Nenašel!!!“

„Počkej, zkusím ještě zavolat tvého bratra, jestli neví kde je. Vůbec bych se nedivil, kdyby ho střelil!“

„Nevolej, už je to jedno, stejně odešli!“

„Opravdu? Tak to mně mrzí. Nic si z toho nedělej, namaluješ nový a pak to těm holkám ukážeš, že nejsi žádný ořezávátko!!!“

V tom zazvoní zvonek, chlapec se jde podívat z okna a vidí kamarádky, jak v podpaždí drží jeho obraz.

„Je to ten tvůj obraz?“

„No jasný to je on, kde jste ho našli?“

„Viděli jsme ho ve výloze antikvariátu a prodavač říkal, že ho koupil od nějakého floutka za spoustu peněz, protože je to Raphael. Ani se neptej, kolik za něj chtěl! A tak co? Namaluješ nás?“

LitAero 8/2017 - Sestavili: Mathej Thomka a Mirka Kuřková pro literární workshop –
Zážitkové psaní - Od povídky k scénáři.

Autoři: Radka Tinsová, Lucie Peláková, Tereza Domínová, Senta Andoková, Kateřina Hellebrandová, Daniel Simon, Lukáš Mergl

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

NÁHLED DO BOSCHE

Tereza Domínová

Očištění

Bájná fontána očištění byla skutečná, neboť se před námi skvěla v celé své ladnosti, výšce a monumentálnosti.

„Jsem tu, dostali jsme se sem, zvládli jsme to,“ vydechla jsem šťastně a podívala se na tebe.

Ale tvůj pohled byl upřen na třpytivou vodní hladinu, kterou pronikal dál do hlubin životodárného jezera.

„Skutečně to uděláme? Zajdeme tak daleko? Cesta zpátky už nepovede,“ hlesl jsi a tvá slova na mě dopadla těžce, víc než celá ta náročná anabáze, která nás sem dovedla.

„Ano, uděláme, voda nás očistí a sejme naše hříchy, tak jak jsme to plánovali, nic jiného nám nezbyvá,“ odpověděla jsem tiše a pokročila vpřed.

Tvé oči mě nevnímaly, tvá mysl plula někde, kam jsem neměla přístup, a to mě děsilo, ale zároveň mě ta zlatavá voda vonící rozkoší už dávno měla v hrsti.

Chytla jsem tě za ruku a pomalu jsme vkročili do jezera, vstříc vysokému monolitu zářícímu uprostřed, a s každým dalším krokem nám hladina sahala výše, až nám zůstaly na suchu jen naše utýrané hlavy.

Průzračnou tekutinou jsme hleděli až na dno, odkud nám pohled vraceli ONI – v řetězech a s těma nejzoufalejšíma očima, které na mě kdy ulpěly.

„Naše hříchy,“ zašeptal jsi a po tvářích ti tekly slzy, „budou za chvíli jejich.“

„A my už trpět nebudeme,“ dodala jsem a oba jsem nás potopila pod hladinu.

Daniel Simon
Ryba Jitrnicová

Zvířecí druh zvaný ryba jitrnicová (řamus piscis) je jeden z nejhroženějších tvorů na této planetě. Patří k nejstarším obyvatelům Země a jeho zástupci žijí jen v jezeře Mathejo, které se nachází v přírodní rezervaci Pacaya Samiria v Peru.

Mladý Pablo Cerra dnes nastoupil do svého vysněného zaměstnání.

Ryba jitrnicová se mohla díky ideálním podmínkám v jezeře dokonale připravit k vývojové revoluci. Stovky tisíc let se tento druh chystal na výstup z vody a přeměnu z ryb na plazy.

Lidská rasa se tak může stát svědkem zrychleného opakování jednoho z nejdůležitějších milníků historie. Příroda byla doposud nejspíš proti.

Pablova práce se dědí z otce na syna, jeho rodina jí úspěšně vykonává již po mnoho generací a těší se proto velké vážnosti.

V této chvíli další ryba dosáhla potřebného věku a vyskočila z vody, aby se pokusila o adaptaci na suchozemskou atmosféru.

Mladý Cerra se právě stal hrdým a právoplatným strážcem jezera Mathejo a jeho ohrožených ryb, protože vrátil svou první rybku zpět do jezera a pomohl tak k záchraně druhu.

Senta Andoková
Svätá brána otvorená

Prichádzali v zástupoch, približovali sa pomalým krokom mŕtvych.

Z niekdajších tiel im ostali už len bledé krehké schránky. Tí, ktorí sa za života riadili svedomím, svietili a cez priesvitnú kožu z nich do tmy prerážali lúče žijúcej duše. Tí zvnútra prázdni, splývali s okolitými tmavými skalami a končitými kopcami súdnej hory.

Mnohí z nich za života neverili, že bájna hora existuje a i teraz ich pár ešte stále pochybovalo.

Nežívi nevnímali únavný a dlhý pochod. Poslušne kráčali v ústrety poslednému súdu, bez slobodnej vôle, bez protestov. Beznádej a zúfalstvo z večnosti prídu až potom.

„Nech svetlo rozhodne, kto je hoden večného života,“ zvolala oslnivo žiariaca postava pred mohutnou bránou a tiene niekdajšieho pozemského sveta ju nasledovali.

Detektív siahol po prvej veci zo stola a šmaril ju za utekajúcim.

Logaritmické pravítko sa zaseklo vo dverách a tie sa roztvorili. Inšpektor vytiahol z vrecka malú trubičku. Šípka zasiahla riaditeľa priamo do pleca. Svaly ho prestali poslúchať, zvalil sa na zem, chvíľu ešte premáhal viečka, potom z posledných síl zaspal. Dvere výtahu sa za ním zavreli, stroj sa rozhýbal. Sekáč stál ešte vždy na mieste ako skamenený, a tak mu Falku pre istotu uštedril tiež jednu dávku sníčkovej medicíny.

Uspávacie fúkacie šípky a tekutý detektor lži ešte neboli v obore úplne legálne, ale inšpektor si z toho ťažkú hlavu nerobil. Keď uvidel v miestnosti Sekáča, zapochyboval. Úprimný výraz prekvapenia na jeho tupej tvári ho však napokon presvedčil, že v tom je nevinne. Na to, aby to zahral tak presvedčivo, bol príliš hlúpy.

Vrah spí teda uložený v zlatom výtahu, vražda je vyriešená a jemu neostáva nič iné, ako vyjsť na povrch a pohľadať to huňaté telepatické mačiatko, ktoré mu dopomohlo k vyriešeniu prípadu. Ono a ešte samozrejme záznam z knihy prianí a sťažností:

Trestajú nás za krivdy minulosti. Koľko času treba na odčinenie chýb? Bolo nám treba bohatstva, kamaráti?

D. K., kniha prianí a sťažností v obchode na rohu

POVÍDKA ZE JMÉNA
Kateřina Hellebrandová
Balada o Keni

V den D a vteřině V letěla Helena, Lenka, Dan, Natálie i Erika v letadle. Lebedili a debatovali o dovolené v kvartálu leden – květen. Hodovali. Krabi, dortík, křen, tatranka a krevetová dřeň i líh, víno a voda. Bledá holka Vanda náhle otevřela dveře toalet a blila ven i dovnitř. Veterináři bodovali – darovali lék v nové letadlové laboratoři.

Doletěli do Nairobi v Keni. V Ekelakala viděli drátovaného hada, otravného berana a obřad pohřbívání holek do rakve v lodi, které nikdo nehodil kotevní lano.

Na venkově Dan lovil lva. Obrátil ho labrador.

Křovák vedl vlekle dovolenkáře: „Brodit řeka! Období bahna, bláto! Havěť létat a bodat.“

Hlava, krk i noha bolí. Erika to hrotí, lká a naříká: „Brno, Brno, drahé Brno!“

Natálii daroval král Křovák trn ledového draka. Někdo Natálii o trn okradl.

Lenka nedala Heleně batoh a ani lolitka Erika nahoře na hradě nedala Danovi.

Banda litovala drahé dovolené!

pľuvacie nádoby. Inšpektorov smiech prerušilo mravčanie. *Mňau*. Má tam teda vtrhnúť? *Mňau*. Čo to sakra je? Tá hlúpa mačka mraučí pri každej otázke, akoby mu telepaticky podsúvala odpoveď.

Inšpektor sa naklonil a v pozlátenom vedierku baníka zazrel stočené huňaté mačiatko. *Mňau*. Chcel ho zodvihnúť, ale nohou zavadil o skalu na zemi a posunul ruku sochy. V tom čosi cvaklo, dvere sa roztvorili a Falkova dilema bola v momente vyriešená.

„Ďakujem, čiča,“ žmurkol na mačiatko a nastúpil do pozláteného výťahu, ktorý ho viezol do útrob zlatého dolu.

Výťah kvílil ako pred porážkou, až napokon hlasno zaškrípala a zastal. Falko narazil o stenu. Pre istotu skontroloval malú fľaštičku „parfumu,“ vo vrecku saka. Dnes ju ešte bude potrebovať.

Východ z výťahu viedol rovno do riaditeľovej muzeálnej pracovne. Po stenách okázalého interiéru viseli staré banícke artefakty, oblečenie, krompáče a lampáše, zarámované za priehľadným sklom. V strede miestnosti sedel za vyrezávaným stolom riaditeľ a s kýmsi sa rozprával. Falko zastal kúsok vedľa. Obzeral sa po miestnosti.

„To patrilo otcovi,“ ozval sa riaditeľ zjavne rozhodenej nečakanou návštevou. Jeho spoločník stál opodiaľ v tieni.

„Váš otec pracoval v tejto bani, všakže? Pracoval a aj umrel,“ prešiel Falko priamo k veci a riaditeľa inšpektorova opovážlivosť zaskočila.

„Do knihy priani a sťažností si baníci už desaťročia zapisujú všetky krivdy a životné osudy. Pointou hádanky však nie je život ale smrť. Keď váš otec nachytil troch chlapov z bane, ako sa snažia kradnúť zlato, chcel to nahlásiť. Preto ho zabili.“

Riaditeľ sa v kresle za stolom napol ako pružina. Postava za ním pomaly vystúpila z tieňa a Falko na chvíľu o svojej teórii zapochyboval. Napriek tomu pokračoval.

„S otcovou smrťou ste sa nikdy nezmierili. Nastúpili ste sem ako baník, listovali v knihe sťažností a po rokoch ste to drinou dotiahli až do vedenia. Hnala vás pomsta. Nenávideli ste baňu a baníkov ešte viac.“

Daniel Krepský, Ivan a Igor. Zlodejom ste napokon odsekli pravú ruku a oči ste im prestriekali nazlato ako znak toho, že vášmu otcovi vzali život kvôli vidine bohatstva.“

Sekáč, ktorý stál počas rozhovoru nehybne ako stožiar, vytreštil oči. Riaditeľ sa postavil, rozzúrený ako býk. Falko mal v zálohe ešte jeden tromf.

„Mám pravdu?“ skríkol a rozprášil do vzduchu trochu parfumu.

„Sú to klamstvá,“ zručol riaditeľ.

Detektor ľži vo vzduchu sa sfarbil načerveno a Falko vedel, že trafil klinec po hlavičke. Riaditeľ sa rozbehol z opačnej strany stola priamo k výťahu.

Lucie Peláková Horalův pláč

Nikdy jsem neviděl tatínka plakat, a vlastně nikoho z mužů, které jsem znal, byť v naší tkalcovské osadě bylo k pláči mnoho věcí – od celoroční bídy až po kruté zimy, při nichž se sníh na jizerskohorských stráních držel od října do května a pohřbil roubené chaloupky do bílé peřiny často až po střechu. Teď se mu ale po větrem zbrzděné tváři kutálely slzy velké jako hrách. Po paměti škubal z malých ptačích tělíček peří a jeho oči bloudily v takové dálce, až jsem dostal strach, jako bych se ve svých sedmi letech octl sám uprostřed cizího světa.

Tatínek byl čihař. V zimě sice tkal plátno jako každý dospělý z naší rodiny, když se však ptáci zjara začali ozývat, vydával se pravidelně do lesů a luk na lov zpěvného ptactva, ověšen mnoha dřevěnými klíčkami, batohem a všelijakým čihařským náčiním. Měl s sebou sítě i lep, kterým natíral větvičky, aby se na ně ptáčci přilepili. Úlovek odnášel panstvu na zámek a já si představoval, jak všichni ti barevní stehlíci, hýlové, křivky, zvonci a červenky prozpěvují v přepychových komnatách a dostávají k jídlu to nejlepší zrní, jaké by venku nikdy nenašli.

Dnes měl tatínek políčeno na zvláštní úlovek, takže mě nechal doma, abych lov nepokazil. Vedle obvyklé ptačí kořisti, která teď čířkala v klíčkách, se mu podařilo chytit ledňáčka; zářil za mřížovím z proutí jasně modrou barvou jako nějaký vzácný drahokam. „Za toho dostaneme hodně peněz, toho kněžna jistě ještě nemá,“ těšil se tatínek, když jsme spolu dorazili na zámek a požádali strážce, ať zavolají kuchaře.

„Eh, čihaři, dnes máš smůlu, páni ptáčky nechtějí, budou mít nadívaná holoubátka a nějakým ušmudlaným ledňáčkem od horského potoka je také neohromíš – včera jim z daleké ciziny dovezli párek žluťoučkových kanárů, ti dovedou zpívat!“ řekl nevlídně kuchař, kývl na strážce a brána do zámecké zahrady se před námi zavřela.

Klopýtal jsem za tatínkem, který si to mlčky rázoval pryč, s obličejem rudým jako rak, a bál jsem se zeptat, proč kuchař mluvil o holoubátkách – copak oni naše ptáčky zpěváčky jedlí?

Když tatínek usedl na okraji palouku pod vysoký dub, začal ptáčky jednoho po druhém brát z klecí, každému zakroutil krčkem a oškubal jej, až z něj zbylo nicotné holátko, načež prohlásil: „Dnes budeme večeřet také pečená holoubátka, jako ti nafoukaní páni ze zámku!“

NEJSEM JEN AUTOR
Lukáš Mergl
Zkouška Dospělosti Umělce

Otec mne vzbudil velmi brzo, dříve, než jsem byl zvyklý chodit v Dejvicích do školy, protože mne čekala přijímací zkouška na střední uměleckou školu a ta už frčela od půl 8, ale na Žižkově.

Hodiny na zdi ručičkou ťukali půl sedmou a cesta sockou na Žižkárnu trvá přes hodinu, což nelze stihnout, akorát v rychlosti jsem se stihnul polít kakaem, zamazat chlebem s medem a sprintoval jsem s deskami, jenž se mi sotva vešli do mého mladistvého podpaždí, vstříc osudu pražské dopravy.

Pubertální energie z hrůzy, že se nedostavím v čas k přijímačkám, nakonec byla mou osudnou, protože v závěrečném spoji tramvaj tělo usnulo a já se probudil o zastávku později, rozvrkočen, vystřelil jsem do ulice a utíkal nejkratšími cestami ke škole.

V nejvyšším patře ateliéru Grafiky dávno probíhala zkouška, a když jsem vstoupil do třídy, do hrobového ticha, polil mne studený pot nezměřitelné trapnosti, neboť učitelka mne vyžádala o občanku i domácí práce a v tu chvíli mi docvaklo, že ty moje kresby a malby cestují stále tramvaj.

Upocení zadek mne usadil ke stojanu a v momentě, když už jsem vykreslil hrubý obrysy zátiší a chtěl začít stínovat, o dost rychleji než ostatní, abych zachránil, co jsem zmeškal, se ke mně vrátila a odvedla si mne na chodbu.

Řekla: „Na tento obor nemá dostatečný kredit ani talent...“ a odvedla mne k přijímačkám na tvorbu nábytku, kde svou hnusnou větu doplnila slovy.

„Tady tě určitě přijmou!“

Vůbec netušila, že tím sem si sám sobě zasadil ránu tak hlubokou, že i když mne na obor vzali, a já nastoupil a po pololetí bez oznámení trapně odešel vstříc kreslení pouličních portrétů, můj otec mne nenechal být bez vzdělání a za trest poslal na šestitýdenní pobyt v diagnostickém centru, kde jsem mezi všemi těmi nevzdělanými zmetky vynikal.

Ředitelovi jsem nakreslil Betlém, a protože mně měl rád, když jsem odcházel, mi řekl: „Tak hodného parchanta jsem tu ještě nemněl a nikdy jen tak mít nebudu!“

Navenek vyléčen a zaměstnán na stavbě u starých mistrů zedníku jsem na doporučení letité učitelky z lidové školy umění byl přijat na obor Plošné a plastické rytí kovů v Turnově, kde se mé obavy obrátily v excelentní zábavu zhýralého umělce z Prahy.

Op sedmi letech jsem zázrakem dostudoval, i tak se tomu nevěnuji, protože mezi tím vším tisícíhodinovým kreslením jsem našel cestu k animované tvorbě, které se taky naplno nevěnuji.

POVÍDKA NA PŘÁNÍ
Senta Andoková
Zlatá horůčka

Našli ich devätnásteho augusta 2016. Všetkým trom chýbala pravá ruka od lakťa. Ležali v poslednom vozíku na dne banskej šachty. Igor bol na spodku, cez okraj mu ovisal krvácajúci kýpeť, Ivan sedel na ňom ako v kresle. Daniel Krepský skončil na vrchu tejto čudesnej ľudskej hromady a s odseknutou končatinou v tme vyzeral ako uschnutý kus konáru. Tváre mali obrátené ku stropu, ale nevideli. Zreničky im prestriekali zlatou farbou.

Inšpektor Falko stál v samoobsluže pár metrov od vchodu do zlatého dolu, listoval v knihe prianí a sťažností a popritom kútikom oka sledoval podozrivého. V maličkej predajni sa to cez obednú pauzu hemžilo zafúľanými baníkmi.

Falka však zaujímal Sekáč – mohutný chlap čnejúci sa ponad nízke regály. Vyzeral trochu spomalene. Podľa výpovedí svedkov častokrát zastrášoval slabších a všetky tri obete mali okolo päťdesiat.

„Je to strašné. Boli to dobrí chlapci,“ prihovoril sa inšpektorovi tichým hlasom obtlstlý majiteľ obchodíku.

Falko prikývol. Spojením „dobrí chlapci“ označili obete už viacerí svedkovia. Keď Sekáč inšpektora zbadal, tresol nezapltené pivo späť na policičku a vypochoďoval z obchodu.

„Títo chlapi to nemajú ľahké,“ pokračoval predavač. „Poviem vám len toľko, že vražda spred dvoch dní nie je jediná smrť v Tatranskom zlatom dole. Radil by som vám lepšie sa pozrieť do knihy prianí a sťažností, ktorú držíte. Riaditeľ nie je k zamestnancom zhovievavý. Chodieval ku mne do obchodu ešte ako chlapec, ale už zabudol na to, aké je to byť obyčajným kopáčom.“

Títo chudáci sa nemajú komu vyrozprávať. Všetok svoj žiaľ zapisujú do knihy. Je tu pre nich už od roku 1985.“

Falko začal v starom, ošúchanom zošite listovať. V roku 1991 našli v bani prvého mŕtveho a jeho smrť uzavreli ako nehodu. V zošite bolo toto obdobie poznačené strachom. Falko listoval, až došiel k záznamu, ktorý ho zaskočil. Udalosti do seba začali odrazu zapadať ako skladačka.

Položil knihu a náhlil sa von z obchodu. Pri odchode ho zastavil starší baník.

„Tí traja neboli vždy takí *dobří chlapi*,“ šepol mu chrapľavým hlasom.

Inšpektor Falko stál pred vchodom do riadiaceho centra bane. Má zazvonit? Nechcel na seba príliš upozorňovať. Prezdobený vstup strážila socha baníka. Kovový robotník s vedierkom v ruke Falkovi pripomínal tých chlapcov, čo držia na boxe

KOMENTÁTOR

Pobavení fanoušků ale rychle opadá, protože další a další bílí hlodavci vylézají na trávu a zaplňují sportoviště a znemožňují tak pořadatelům sebrat ohnisko jejich výskytu.

OBRAZ 8

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Detail na šokované tváře fanoušků, hlavy jim šrotují a panika je jen otázkou vteřin.

OBRAZ 9

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Celek na část stadionu s únikovým schodištěm. Diváci v absolutní panice zakopávají jeden o druhého, přeskakují lavičky do jiných řad, zmateně pobíhají. Králičí invaze pronikla už i na ochozy, jsou všude. V obraze převládá bílá barva, jak se diváci nedají rozlišit od králíků. Hysterie. Rozhodčí uprostřed chaosu dbá na pravidla a regulérně přerušuje zápas. Nikdo si toho nevšimne.

KOMENTÁTOR

Dámy a pánové, bílé chlupy už zaplnily celý trávník a nekontrolovatelně se rozšiřují i na ochozy a okolní cesty, rozhodčí ukončuje zápas, ale nikdo ho neposlouchá. Všichni se v panice pokoušejí o útěk z areálu.

KONEC

MIKROPOVÍDKA 10 X 10

Senta Andoková

Brána do pekla

PIVO, ŠNÚRKY, NYLON, ZVIERATKO, ČAJ, TIEŇOHRA, UDICA, DERA VÁ, PADAŤ, MESTO

Garážové dvere boli schátrané - rovnako ako zvyšok domu - zdvíhaciu mechaniku prežrala do špiku súčiastok hrdza, a tak do nich musela polícia vysekať **dieru** veľkosti dospelého muža.

Po chytení Alberta Brotta, známeho najmä pod prezývkou *Preparátor*, si celé **mesto** vydýchlo.

Prehľadávanie jeho domu **spadalo** do právomocí kriminálnej polície a pre mladého poručíka Stefana to znamenalo významný zlom v jeho kariére, preto sa odhodlal dierou do garáže vstúpiť ako prvý.

Sprvu si bol istý, že pohľad, ktorý sa mu naskytol, musí byť výsledkom akejsi nepodarenej **tieňohry**.

V pravom rohu stála obrovská kaďa s nechutne zapáchajúcou tekutinou, a keď poručík prikrčil bližšie, zistil, že stolitrová nádoba je plná starého zvetraného **piva**.

Vyprázdnené pivové fľaše stáli naukladané o pár metrov ďalej na vysokej polici, každá s jedným malým **zvieratkom** - myšou či hrabošom - vo vnútri. Vypchatí nájomníci boli zvečnení v naškrobených pózach v miniatúrnych šatočkách, s labkami vykrútenými do všemožných polôh, niektoré sedeli, iné stáli a v najväčšej fľaši popíjala **čaj** kompletná myšacia rodinka.

Stefanovi prišlo zle, obrátil sa na odchod, v tom ho do tváre udrelo čosi slizké, znechutene zodvihol hlavu a pri pohľade na mŕtvu prehnitú rybu hompálajúcu sa na **udici** medzi stropnými doskami, ho znovu naplo. Zatočila sa mu hlava, rukou sa zachytil za **nylonovú** pančuchu natiatnutú na hlave vypreparovaného jazveca, na to sa s rachotom zvalil sa na zem, strhávajúc so sebou všemožnú výzdobu.

Obed z policajnej kantíny skončil na **šnůrkach** jeho naleštených topánok a starší kolegovia, stojaci pred bránou, ho za neuvážené ničenie dôkazov počastovali slušnou zbierkou nadávok.

Daniel Simon
Veronika Bílá

GILOTINA, RYTÍŘ, INKOUST, ČAJ, ŽÍLY, TUČŇÁK, KAKAO, DUCH, OSTROV, KOŽEŠINA

Krásná panna Veronika Bílá zdělila hrad na Ledovém ostrově a ihned se do něj přestěhovala.

Byla tam však taková zima, že by ani tučňáka nevyhnal.

Když už i uvnitř hradu teplota klesla na bod, že krev v žilách přestávala proudit, musela Veronika situaci řešit.

Nejdříve se obložila veškerou kožešinou, co našla, avšak po pár krocích vyčerpaně padla pod její tíhou.

Potom se Veronika zkoušela zahřívát horkým kakaem, ale všechn ten cukr měl fatální následky na její udržovanou postavu. Přešla na hořký čaj, ale z něj měla běhavku a v noci nemohla spát.

Nezbývalo, než se poohlédnout po troše toho živočišného tepla, proto vzala papír, pero a inkoust a napsala inzerát do seznamky.

Na druhý den měla Veronika pozván zástup nápadníků, ale ani jeden rytíř si nedokázal představit život v takovém mrazu a většina to vzdala už po cestě.

V zoufalství promrzlá Veronika šmejdila po hradě, až skončila ve sklepě, kde našla gilotinu a došlo jí, co má udělat.

Lehla si, zatáhla za provaz, a protože ducha netrápí zima, obezita ani žádné zdravotní problémy, znáte jí pod jménem Bílá paní.

OBRAZ 3

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Polocelek na první řadu diváků, ticho je náhle narušeno silným poryvem větru, který strhne klobouk (konkrétně se jedná o černý cylindr) z hlavy noblesnímu pánovi v bílém fraku a odvane ho doprostřed kurtu. Ostatní diváci se této příhodě smějí.

KOMENTÁTOR

...ale né, vítr strhává z hlavy pána v první řadě klobouk a za hihňání ostatních ho vane doprostřed kurtu, kde se zastavuje.

OBRAZ 4

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Celek, klobouk leží uprostřed travnaté plochy kurtu a všichni na něj překvapeně hledí, je ticho.

OBRAZ 5

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Polodetail na rozhodčího, který ukazuje sběrači, aby klobouk šel sebrat, sběrač se ze všech sil snaží pochopit, o co je požádán, ale hlava mu pracuje zoufale pomalu. Začíná tušit pohromu.

KOMENTÁTOR

Rozhodčí teď kyne na jednoho ze sběračů míčků, ale než ten zaregistruje, oč je žádán...

OBRAZ 6

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Detail na ležící cylindr, ze kterého z ničeho nic vylézá králík a po krátkém rozkoukání peláší pryč. V pozadí diváci brečí smíchy, takové překvapení opravdu nečekali.

KOMENTÁTOR

...z cylindru vylézá králík a utíká neznámo kam, načež aréna propadá v huronský smích.

OBRAZ 7

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Polocelek na část kurtu a část diváků – chvilková zábava se rychle začíná měnit na nejistotu a obavu, neboť další králíci vylézají z klobouku a zaplňují kurt, pořadatelé se snaží dostat ke klobouku, ale zakopávají o králíky a jsou jimi unášeni jako na koncertě pryč od cylindru.

MŮJ PRVNÍ SCÉNÁŘ
Velké finále Daniela Simona
Kateřina Hellebrandová

scénář na motivy mikropovídky Daniela Simona Velké finále

Postavy:

Sportovní komentátor – ve scénách nevystupuje osobně, ale jeho hlas nás provází celým příběhem. Je zkušený, poměrně nevzrušeným hlasem komentuje dění na kurtu, ovšem ani léta zkušeností ho nemohla připravit na toto finále.

Rozhodčí – střední věk, bývalý tenista, nyní s menším bříškem, vážený, férový.

Sběrač míčků – tenista junior, sní o velké kariéře, nyní poprvé možnost účastnit se velkého turnaje, je velmi nervózní a snaží se ze všech sil udělat dobrý dojem.

Pán v první řadě – ropný magnát, má abonentku do první řady na všechna utkání, jelikož má původ v Británii, nosí obstarožní cylindr, cvikr a hůlku i na sportovní utkání.

Cylindr – zdánlivě normální černý cylindr ropného magnáta skrývá ovšem magické vlastnosti, které se projeví jen za určitých okolností, doteď se tak nikdy nestalo.

Králíci z klobouku – magicky se zjevující v cylindru, ovšem bez dalších magických vlastností. Jejich cílem je ovládnout svět a pokrýt ho spoustou malých králíčků. Na tomto úkolu pracují rádi a s obrovskou vervou.

OBRAZ 1

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Záběr (celek) na levou polovinu kurtu v pozadí se stadionem, kde za hráčem, připravujícím se k podání, prosvítá časomíra i se stavem 6:6.

KOMENTÁTOR

Je krásné slunečné odpoledne, na Wimbledonském stadionu právě probíhá finále mužské části tenisového šampionátu a diváci sledují skutečně neúprosnou bitvu, protože nerozhodný výsledek pokračuje i za stavu 6:6 v pátém setu.

OBRAZ 2

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Polocelek na podávajícího hráče, tribuny se ztiší, nastává soustředěné ticho.

KOMENTÁTOR

Atmosféra je na bodu varu, vše je připraveno k dalšímu podání...

Lucie Peláková
Chrobákova tajná mise

LÝKOŽROUT, PLESK, ODRÁŽET SE, MANIAK, KOŽEŠINA, ŠPÍNA, CHLAP, KAVIÁR, NOREK, MHD

Možná si řeknete, co vám má skoro devadesátiletý **chlap**, starý lesník ze zapadlého kouta Šumavy, co vykládat, ale věřte, že moje zjištění jsou víc než varovná.

Sloužil jsem na lesní správě Modrava pod mnoha šéfy za několika režimů, ale nikdy jsem neslyšel tolik hloupostí, jako za poslední desetiletí z úst onoho Chrobáka, jak si nechal říkat jeden z vůdců ochranné organizace Krutí noha – „*Člověkem nerušená invaze kůrovců promění hluboké šumavské hvozdy v divočinu, kterou nám budou všichni závidět!*“ – to snad může tvrdit jen zvrácený **maniak**.

Dokázal jsem pochopit, že tihle zelení aktivisté z velkoměst nesnášejí límce z **norka** či velkochovy drůbeže a naopak milují medvědy, rysy a vlky, ale jejich hysterickým blokádam, jimž padly za oběť zbytky pralesů u pramenů Vltavy či nad Plešným jezerem, ale i desetitisíce dalších šumavských smrků, jsem vážně nerozuměl.

Spolužák Eda se mnou souhlasil: „Než umřeme, musíme mít jasno, co za tím vězí, ať je to jakákoliv **špína**, pojedou do Prahy a pokusím se o Chrobákovi něco bližšího zjistit.“

***

Po celé zemi už vládlo podzimní počasí, nevlídné, vlhké a chladné, tolik typické pro toto období pod vládou souhvězdí Štíra, když Eda statečně překonal úskalí pražské **MHD** a dorazil ke Chrobákovu domu. Propířil se na zahradu a s napětím sledoval, jak se vila plní mladými aktivisty z Krutí nohy – nejspíš měli nějaké slavnostní setkání, vůdce řečnil, ve velké hale plály svíce a v napjatých tvářích posluchačů **se odrážel** nejen jejich mihotavý svit, ale i obrovská úcta, již k svému veliteli zjevně cítili.

„Krátce před půlnocí všichni dům opustili,“ vyprávěl Eda, když jsme se kvůli tomu sešli u mě na bývalé hájence, „přišel jsem se k oknu pokoje, kam Chrobák vešel, nejspíš to byla ložnice, a sledoval, jak stojí uprostřed místnosti, pozoruje velké nástěnné hodiny a labužnický si při tom pochutnává na chlebičkách s **kaviárem**.“

Jakmile se však ručičky setkaly na číslici dvanáct a hodiny začaly hlasitě odbíjet půlnoc, **plesk!**, Chrobák mrštil o zem nakousnutým chlebičkem, zařval „Kusadla, žihadla, sosáky – hmyz vládnout bude všem!“ a začal se nepřírozeně kroutit. „Z boků mu vyrazily nechutné chlupaté pařáty, podobně odporný vzhled získaly i jeho ruce a nohy, odkudsi z ramen se přes kulatá záda spustily hnědé tvrdé krovky a Chrobák klesl k zemi na medvědí **kožešinu**, opíraje se o zem svými šesti končetinami,“ popisoval s očima doširoka otevřenými Eda.

„Potom se monstrum pohnulo, aby si udělalo větší pohodlí, a já si uvědomil, že to, na co se dívám, je obrovský, spokojený **lýkožrout**, jehož spojitost s aktivistickým Chrobákem prozrazoval snad jen stejně urputný výraz v jeho broučí tváři.“

Radka Tinsová**Krizové řešení**

PENÍZE, PAVUČINA, NÁPLAST, MĚSTO, STOKRÁT, PLUH, PLYN, POHŘEB, MAKOVICE, HAD

Snažím se přijít na to, kdy nastal zlom a my se začali zamotávat do té pavučiny lží, ve které jsme nakonec společně uvízli. Byla to tvoje neuhasitelná žízeň po něčem novém, rozhazování našich peněz na cizí ženské, nebo snad moje naivní vnímání reality, co nás dovedla až sem?

Pamatuju si ten den, kdy sis mě vybral – říkals, že jsem ta nejkrásnější ze školy a bylo ti úplně jedno, co v té svojí pěkné makovičce mám. Vždycky jsi mě měl jen za holku z vesnice, která umí spíš zorat pole pluhem, než aby věděla, jak funguje životní pojištění.

„Ale to ses přepočítal, miláčku,“ pronesu do monotónního zvuku běžícího motoru, sevřu pevněji volant a pro jistotu šlápnu na plyn, ať nepřijedeme pozdě.

Chvilí to ještě potrvá, než se dostanu ven z města, ale musím být trpělivá, už jenom chvilku a bude po všem. Možná už tušíš, co bude následovat, sama jsem si to stokrát přehrávala v hlavě a pečlivě jsem se na to připravila – plastové pytle, provazy, nože, čisté oblečení, hlavně žádný bordel.

Jsem nervózní, začínám mít absták, účinky mojí nikotinové náplasti pomalu přestávají působit. Hrábnu po své kabelce z hadí kůže na sedadle spolujezdce, kde mám i krabičku cigaret, když v tom uslyším tlumené bouchání z kufru auta.

Zvednu oči ke zpětnému zrcátku a zašeptám: „Neměj strach, zlato, postarám se, abys svůj vlastní pohřeb nezmeškal.“

Kateřina Hellebrandová**Tetelení**

BUDOVA, PODRÁŽKA, JACHTA, ŽÍLY, LEVANDULE, CHODIDLO, GLADIÁTOR, JEZERO, NOVINY, STOKRÁT

Ostré polední slunce zalilo hladinu jezera nekompromisním letním vedrem, André ležel natažený na přídi své lodi s vyvaleným pupkem a podřimoval.

Rozpálený písek žhnul, cítil, jak mu po zádech, z čela i z podkoleních jamek stékají kapky potu a nebýt podrážek jeho sandálů, měl by bezpochyby okamžitě spálenou kůži. Babočka admirál se svým klikatým letem přemístila z rákosí u břehu na stěžeň, tam ale nebyla spokojená, a tak sestoupila níže a usadila se podnikateli na chodidlo, kde ho začala lechtat svými tenkými nožičkami.

Přímo před ním se tyčila monumentální antická budova, sloupy v dórském stylu podpíraly zdobenou atiku a dodávaly pompéznost celému výjevu, který měl před očima.

Kvůli motýlímu lechtání mu zacukal palec, posunul si rozečtené noviny přes obličej, aby měl alespoň pár centimetrů ve stínu a babočka se uraženě vzdálila na kormidlo.

V ruce svíral starý železný meč, silným stiskem se mu na předloktí napínaly žíly v očekávání věcí příštích, ovšem mysl měl klidnou, podobné situace už přece zažil a vždy z nich vyvázl. V davu občanů tušil i císaře, na vyvýšeném křesle s baldachýnem, který toho zmetka chránil před slunečními paprsky - stokrát už přemýšlel, jak se ho zbavit, jak se osvobodit; znechuceně odplivl, musí svůj plán dovést k dokonalosti a na to potřebuje ještě trochu času.

Jachta se mírně kolébala na drobných vlnkách, malé rybky se osmělovaly a plavaly už v její těsné blízkosti, občas vyskočily a se šplouchnutím tvořily zvětšující se soustředné kruhy.

Najednou se zvedl vítr a z okolních luk přinesl sytou vůni levandule, která Andrého i přes denní tisk praštil do nosu, náhlé ochlazení prohřáté kůže bylo jako balzám, zpola se probudil a uvědomil si, že se peče.

Gladiátor se navzdory svému odhodlání bojovat pomalu rozplýval, až se zcela proměnil ve výhled na jezero, lesy a Provence, André pustil z ruky meč, vlastně tyč na otevírání poklopu podpalubí, promnul si oči, nadechl se fialově-bylinného vzduchu a odebral se do stínu ke svému psíkovi dospat zbytek poledního klidu, možná raději v méně dobrodružném stylu.